

Informatieblad

Geachte Lezers,

Onlangs stelde een persoon uit Nederlands Limburg mij per brief de vraag: “Waar zijn in de Nederlandse bewerking van de ‘Grote Catechismus van de H. Pius X’ de artikelen 887 en 888 gebleven? Wat houden die in?”

Een interessante vraag! De artikelen 887 en 888 zijn in de door de Priesterbroederschap St. Pius X in 1981 uitgegeven Duitse vertaling wel te vinden, zoals in de Italiaanse uitgave “Compendio della Dottrina cristiana” van 1905, 1906, 1912 en, zo lijkt mij, ook in die van 1974.

In het voorwoord van de Nederlandse bewerking (*tweede druk 1985*) schrijft men, dat de originele nummering is aangehouden, ook al “moest een nummer worden overgeslagen, omdat de betreffende vraag in ons taalgebied geen betekenis had”. Geen betekenis?

Nu wordt in die twee artikelen met sterke woorden verboden de protestantse, vervalste Bijbels en de daarbij behorende verkeerde uitleg te lezen! De Kerk verbiedt hiermee niet de H. Schrift te lezen! Het is toch haar heilige boek! Het verbod gaat uit naar vervalsingen die schadelijk zijn voor het geloof. En voor dat reële gevaar moeten we juist in ons land wel op de hoede zijn!

In de Statenvertaling of Statenbijbel (*de eerste officiële Nederlandstalige Bijbelvertaling van 1637*) online (*tekst dateert van 1888*) poogt men bijvoorbeeld in het commentaar bij de tekst van Johannes 6 krampachtig de eucharistische rede van Christus in Kafarnaüm geestelijk te duiden. Onze Heer beloofd daar het heilig Sacrament van het Altaar, dat Hij zal instellen op de avond voor Zijn lijden en sterven. “Ik ben het levend brood, dat uit de hemel is gedaald. Wie van dit brood eet, zal leven in eeuwigheid; en het brood, dat Ik zal geven, is Mijn Vlees voor het heil van de wereld.” (*Jh. 6, 51-52*) Toen de omstanders vroegen, hoe het mogelijk was, dat Christus Zijn Vlees te eten zou geven, sprak Hij: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Zo gij het Vlees van de Mensenzoon niet eet, en Zijn Bloed niet drinkt, zult gij het leven in u niet hebben. Wie Mijn Vlees eet en Mijn Bloed drinkt, heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken op de jongste dag. Want Mijn Vlees is waarlijk spijs, en mijn Bloed is waarlijk drank”. (*Jh. 6, 54-56*) Christus bevestigt herhaaldelijk, dat Hij Zijn Vlees en Bloed tot spijs en drank zou geven. De aanwezigen vatten dit op in de letterlijke zin en beweerden, dat het onmogelijk was. Had Christus nu bedoeld, dat Zijn Vlees en Bloed niet in werkelijkheid, maar alleen in figuurlijke zin onze spijs en drank is, dan zou Hij dit natuurlijk aan Zijn toehoorders hebben verklaard om het misverstand op te helderen. Hij doet dit niet, maar herhaalt in nog sterker woorden, dat men Zijn Vlees moet eten en Zijn Bloed drinken. Zelfs als sommige van Zijn leerlingen Hem niet willen geloven en zich verwijderen, trekt Hij geen enkel van Zijn woorden terug.

Een cruciaal punt dus! En alsof dit niet duidelijk genoeg is, zijn het in de 16e eeuw de protestanten die weggaan en de H. Eucharistie opgeven.

Hoe onvoorstelbaar is het, dat Paus Paulus VI het kon billijken om alles uit de Mis te verwijderen, wat de protestanten kon storen. Daarom liet hij bij het opmaken van de nieuwe misritus zes protestantse dominees adviseren!

We zien nu in de praktijk van de moderne Nederlandse katholieke Kerk wat het gevolg is van deze protestantse invloed. De moderne communie-uitreiking bijvoorbeeld en het niet meer naar behoren reinigen van ciborie en kelk, waarbij veel hostiedeeltjes respectloos verloren gaan, getuigen van gebrek aan geloof in de werkelijke tegenwoordigheid van onze Heer.

Tijdens een van onze tuinfeesten in Gerwen, zo'n 25 jaar geleden, antwoordde een gelovige zeer bondig op de vraag van een journalist, of zij niet naar haar bisschop moest luisteren, dat ze dan vreesde ook protestant te worden. Nu juist bij haar begrafenis spreekt de koster van een Nederlandse parochiekerk, een goedwillende mens, als volgt over de communie-uitreiking: "Wanneer wij het gezegend brood uitdelen ...". Die verkeerde opvatting is onze dierbare door haar standvastigheid in de Traditie van de Kerk bespaard gebleven!

Komen de protestanten terug naar de Moederkerk? Dat is ware oecumene! Nu nog minder! Want de H. Eucharistie is namelijk middel tot eenheid!

"Christus onze Heer immers heeft gewild, dat deze wonderbare en nooit volprezen band, die ons met elkander en met ons goddelijk Hoofd verenigt, op bijzondere wijze aan de gelovigen zou worden aangeduid door het Eucharistisch Offer ... Het Sacrament van de Eucharistie op zijn beurt, dat een levendige en wonderbare afbeelding biedt van de eenheid van de Kerk (het brood immers, dat wordt geconsacreerd, wordt uit vele graankorrels tot één; *cf. Didache 9, 4*), schenkt ons de Oorsprong zelf van de hemelse genaden, opdat wij uit Hem die liefdegeest zouden putten, waardoor wij niet langer ons eigen leven, maar dat van Christus leven, en in alle leden van Zijn maatschappelijk lichaam onze Verlosser zelf beminnen." (*Pius XII, Encycliek Mystici Corporis, 1943*)

Als nu de geldigheid van het heilig Altaarsacrament bedreigd wordt door intercelebratie en intercommunie, wordt het middel tot eenheid buiten werking gesteld. Dan zal het nooit tot een eenheid komen! "Wanneer God het huis niet bouwt, is het zwoegen van de bouwlieden ijdel!" (*Ps. 126, 1*)

"Zo is de H. Eucharistie als het ware de ziel van de Kerk." (*Leo XIII, Encycliek Mirae Caritatis, 1902*) Maar als de ziel eruit is ... dan begint het te ruiken ... en lopen de mensen vanzelf weg. Daarom ook weet men in katholieke ziekenhuizen voor de kapel geen betere naam meer te vinden dan "stiltecentrum"!

Wij zijn katholiek! Laten we goede en blijde katholieken zijn, met een hart voor God en voor onze naasten. Zo moeten we onze dwalende broeders en zusters in het protestantisme terugtrekken naar de Moederkerk! Moge onze patroon de H. Paus Pius X voor ons bidden en ons hierbij helpen!

Pater Carlo de Beer

Brief aan vrienden en weldoeners van de Priesterbroederschap St. Pius X

Mgr. B. Fellay, 24 mei 2015, nr. 84

Samenvatting: In een voordracht op 20 januari 2015 meent kardinaal Maradiaga, dat de barmhartigheid een nieuwe geest moet inblazen aan de hervormingen, die zijn ingevoerd door het Tweede Vaticaans Concilie met het doel om de Kerk open te stellen voor de hedendaagse wereld. Op die manier wordt de barmhartigheid losgekoppeld van het berouw; het blijkt niets anders meer te zijn dan een onbekommerde kijk op de zondaar en zijn zonde. Met het oog op het komende Heilig Jaar, is het noodzakelijk onderscheid te maken tussen deze verminkte en de normale barmhartigheid die tot bekering en tot afkeer van de zonde leidt. Onze gebeden en offers tijdens dat jaar moeten een antwoord zijn op het verzoek dat het bedroefd en Onbevlekt Hart van Maria in Fatima deed. In 2017 zullen we het eeuwfeest van deze verschijningen vieren.

Beste Vrienden en Weldoeners,

Het is niet nodig zich bijzonder in te spannen om vast te stellen dat onze Heilige Moeder de Kerk in crisis verkeert. In de voorbije maanden waren er een aantal zorgwekkende tekenen die er op wijzen dat we een nog ernstigere fase van onrust en verwarring kunnen verwachten. Het verlies van eenheid in de Kerk met betrekking tot geloof en moraal enerzijds, en liturgie en hiërarchie anderzijds, wordt steeds duidelijker. We kunnen veilig aannemen dat ons een zeer moeilijke tijd te wachten staat. Als er geen wonder gebeurt, valt te vrezen dat de zielen nog meer aan zichzelf zullen worden overgelaten en

zij geen steun - die toch zo belangrijk is - van de hiërarchie als geheel kunnen verwachten.

Een nieuwe barmhartigheid ter ondersteuning van de conciliaire hervormingen

Ter illustratie van deze uitspraak geef ik één uit meerdere voorbeelden. Kardinaal Oscar Andres Rodriguez Maradiaga, coördinator van de groep kardinalen, aan wie paus Franciscus de gesprekken over de hervorming van de Romeinse Curie heeft toevertrouwd, hield op 20 januari 2015 een voordracht aan de universiteit Santa Clara in Californië. Deze voordracht

geeft een verhelderende blik op de toekomstvisie van de naaste adviseurs van de paus. Het belangrijkste punt is dat hij vastbesloten is om zijn hervormingen - en daarbij moeten we verstaan het gehele pakket hervormingen vanaf het Tweede Vaticaans Concilie - door te voeren op een zodanige wijze dat deze hervormingen onomkeerbaar worden. Dit voornemen om nooit meer terug te gaan, werd, terloops, in andere gedeelten van deze voordracht kenbaar gemaakt.

De hervormingen die al zijn doorgevoerd zijn echter in gevaar, zo erkende de Hondurese kardinaal, omdat zij een ernstige crisis in de Kerk hebben veroorzaakt. Dat komt omdat iedere hervorming door een geest, die er de bezieling van is, tot leven moet worden gewekt. Bij de conciliaire hervormingen ontbrak het aan die eis. Integendeel, zo meent hij, ze werden doorgevoerd, terwijl men de oude geest, de geest van de traditie, liet bestaan. Het gevolg daarvan was, dat sommige van die hervormingen niet werden begrepen en nauwelijks werden bekroond door de uitwerking waarop de hervormers op hadden gerekend. Dat ging zover, dat ze in de Kerk een soort schizofrenie hebben veroorzaakt.

Kardinaal Rodriguez Maradiaga verzekerde dat we desondanks niet terug moeten gaan. Naar zijn mening moet de geest nog worden ingeblazen, die overeenkomt met de hervormingen, om deze tot leven te brengen. Die geest is de barmhartigheid. En juist daartoe heeft de paus een Heilig Jaar van Barmhartigheid afgekondigd ...

*Echte barmhartigheid volgens het
Heilig Hart van Jezus*

Waarover gaat het precies? Op zich is barmhartigheid een woord dat bij iedere katholiek na aan het hart ligt, omdat het de meest pakkende uiting is van Gods liefde voor ons. In de afgelopen eeuwen waren de verschijningen van het Heilig Hart niets minder dan een nog sterkere openbaring van die barmhartigheid van God jegens de mensen. Hetzelfde kan worden gezegd over de devotie tot het bedroefd en Onbevlekt Hart van Maria. De echte barmhartigheid die de eerste, zeer aangrijpende, neerbuiging van God naar de zondaar en zijn ellende inhoudt, wordt gevolgd door een actie van bekering van het

schepsel tot God: “Ik verheug Mij erover, niet dat de zondaar sterft, maar dat de zondaar zijn gedrag verbetert en blijft leven!” (Ez. 33,11). Vandaar de nadruk van de Evangelies op de plicht tot bekering, zelfverloochening en boete. Onze Heer gaat zelfs zover, dat Hij zegt: “Maar als gij u niet bekeert, zult gij allemaal even goed omkomen.” (Lc. 13,5) Deze oproep tot bekering is het hart van het Evangelie, dat we zowel bij de H. Johannes de Doper vinden als ook bij de H. Petrus. Als de zondaars, geroerd door de preek, vragen wat ze moeten doen, dan krijgen ze maar één antwoord: “Bekeer u en doe boete”. De allerheiligste Maagd herhaalde tijdens haar verschijningen in de laatste eeuwen - zowel in La Salette, als in Lourdes of Fatima: “Gebed en boete.”

De toekomstige predikers van een nieuwe barmhartigheid leggen zoveel nadruk op de eerste stap, die God naar de mens doet die, gevallen door de zonde, de onwetendheid en de ellende, dat zij te vaak de tweede zet, die van de kant van het schepsel moet komen, buiten beschouwing laten: het berouw, de bekering en de verwerping van de zonde. Uiteindelijk is de nieuwe barmhartigheid niets anders dan een onbekommerde kijk op de zonde. God houdt van jullie ... onder alle omstandigheden.

Nieuwe barmhartigheid, afgesneden van berouw

De voorbeelden van barmhartigheid, die gegeven werden door kardinaal Maradiaga, geven helaas nauwelijks hoop op twijfel. Zo beweert hij, dat christenen die hun huwelijk hebben

verbroken en een tweede ‘huwelijk’ zijn begonnen, ten volle gerechtigd zijn tot een plaats in het kerkelijke leven, zonder enig probleem ... En hij verkondigt zelfs, dat degenen, die de Kerk hebben verlaten, omdat zij in staat van zonde leefden, een hemel zullen krijgen gelijk aan die van de heiligen. Blijkbaar verwijt hij de geestelijkheid, dat zij deze arme zondaars een verwijt hebben gemaakt ... Dit is de nieuwe barmhartigheid, de nieuwe spiritualiteit, die voor altijd de hervormingen van de kerkelijke gewoonten en gebruiken moet vastleggen, én die zijn ingevoerd na het concilie én de nieuwe, die nu worden overwogen! Dit is hoogst ernstig. Maar het kan ook behulpzaam zijn om te begrijpen waarom wij zo gekant zijn tegen de zogenaamde ‘geest van het Concilie’. Inderdaad, de hervormingen werden ingevoerd in de naam van die nieuwe geest, een geest die beslist niet traditioneel is. Wij zeggen dat die geest alles aan het Concilie heeft bedorven, zelfs de onderdelen die als katholiek kunnen worden opgevat ... Die geest is een aanpassing aan de gewoonten van de wereld; het is een onbekommerde kijk op haar gevaren en verleidingen, in de naam van goedhartigheid, barmhartigheid en liefde. Op die manier kan men bijvoorbeeld niet meer zeggen dat andere religies fout zijn - iets, dat het leergezag van alle tijden heeft verklaard. Tegenwoordig onderwijst men niet meer over de gevaren van de wereld en zelfs de duivel is de laatste vijftig jaar bijna geheel verdwenen uit de kerkelijke woordenschat. Deze geest verklaart het huidige lijden van onze Moeder de Heilige Kerk, wier gezag vermindert ondanks haar

openingen naar de wereld; iedere dag verliest zij meer leden en meer priesters, en zij heeft nauwelijks invloed op de moderne maatschappij. Ierland, eens zo katholiek, waar het 'huwelijk' tussen personen van hetzelfde geslacht zojuist is gelegaliseerd, is een pijnlijk voorbeeld.

Kun je de barmhartigheid verminken, of haar van het noodzakelijk berouw afsnijden, zoals kardinaal Maradiaga doet, met het uitgesproken doel om een nieuwe geest te geven aan de conciliaire hervormingen, en breken met de traditionele geest? Beslist niet! Is hij tijdens deze voordracht de vertolker van het idee van paus Franciscus, dat drie maanden voor de officiële aankondiging van het Heilig Jaar werd uitgesproken? Dat is heel moeilijk te zeggen, want sinds twee jaar zijn de berichten uit Rome tegenstrijdig, zoals sommige kardinalen - onder vier ogen - bevestigen en verscheidene verslaggevers van het Vaticaan openlijk toegeven.

Onderscheid tussen verminkte en normale barmhartigheid

Moeten we ons dan de genaden van een Heilig Jaar ontzeggen? Nee, in tegendeel zelfs! Als de sluisen van de genade wijd geopend zijn, moeten wij die in overvloed ontvangen! Een Heilig Jaar is een grote genade voor alle leden van de Kerk. Laten we dus leven van de normale barmhartigheid, zoals alle bladzijden van het Evangelie en de traditionele Liturgie ons leren. In overeenstemming met het 'voorafgaand onderscheid'¹ waarop Mgr. Lefebvre de gedragslijn heeft gebaseerd van de

Priesterbroederschap St. Pius X; zullen wij in deze tijden van verwarring de verminkte barmhartigheid verwerpen en geheel leven met de normale barmhartigheid.

Een Latijns woord, dat we dikwijls tegenkomen en klaarblijkelijk op het puntje van onze tong moet liggen is miserere. Dat woord duidt onzerzijds op de erkenning van onze ellende, en vervolgens op ons beroep op Gods barmhartigheid. Het besef van onze ellende noopt ons vergeving te vragen, vervult ons met berouw en gaat vergezeld van het voornemen niet meer te zondigen. Echte liefde, die ons tot deze stappen leidt, is de reden dat we de noodzaak inzien om boete te doen voor onze zonden. Daarvoor is het verzoenend offer voldoende. Die verschillende stappen zijn nodig voor de bekering, die van de Goddelijke Barmhartigheid de vergeving verkrijgt, die - in waarheid - niet de dood van de zondaar wil, maar wil, dat hij zich bekeert en leeft. De aanspraak op eeuwig geluk is een volstreckte illusie voor iemand die niet van plan is om zijn zondige gewoonten op te geven, niet serieus de gelegenheden tot zonde te vermijden en het besluit te nemen niet meer te zondigen.

Een soort barmhartigheid preken zonder de noodzakelijke bekering van de arme zondaars, zou een inhoudsloze boodschap voor de hemel zijn en een duivelse val die de wereld in haar dwaasheid zou verdoven en blijk geven van haar steeds openlijkere opstand tegen God. De hemel is daar kort over: "Bedriegt u niet: God laat niet met zich spotten." (Gal. 6,7) De manier van leven van de mensen in de wereld daagt Gods toorn uit. De slachting

van miljoenen onschuldige kinderen in de schoot van hun moeder, de legalisering van tegennatuurlijke verbintenissen en euthanasie zijn ten hemel schreiende misdaden, om niet te spreken van velerlei onrechtvaardigheden ...

Barmhartigheid volgens het bedroefd en Onbevlekt Hart van Maria

Laten we deze oproep tot barmhartigheid ernstig nemen, maar zoals de inwoners van Ninive! Laten we op zoek gaan naar de verloren schapen. Laten we bidden voor de bekering van de zielen. Laten we zoveel als we kunnen, alle werken van barmhartigheid verrichten, stoffelijk, maar vooral geestelijk, want daaraan is het meest gebrek.

Als Onze Lieve Vrouw kon zeggen, meer dan een eeuw geleden, dat zij alles wat zij kon deed om de wrekende arm van haar Zoon tegen te houden ... wat zou zij vandaag zeggen?

Wat ons betreft, beminde gelovigen, wij moeten van dit Heilig Jaar gebruik maken om de Goddelijke Barmhartigheid te vragen om een bekering tot steeds intensere heiligheid en smeken om genade en vergeving van Zijn oneindige barmhartigheid. Wij zullen de honderdste verjaardag van de verschijningen van Onze Lieve Vrouw van Fatima voorbereiden door zoveel mogelijk de devotie tot haar bedroefd en Onbevlekt Hart te beoefenen en te propageren, zoals zij heeft gevraagd. We zullen blijven vragen, dat haar verzoeken, in het bijzonder om de toewijding van Rusland, eindelijk eens

naar behoren zullen worden uitgevoerd. Er is geen enkel bezwaar tegen de gedachten die gericht zijn op Maria en het Jaar van Barmhartigheid, integendeel! Laten we niet scheiden wat God verenigd wil zien: de twee Harten van Jezus en Maria, zoals Onze Heer uitlegde aan Zuster Lucia van Fatima. Ieder district van de Broederschap zal u op de hoogte brengen van de bijzondere werken die verricht moeten worden om te profiteren van alle genaden die de Goddelijke Barmhartigheid ons tijdens dit Heilig Jaar zal verlenen.

En op deze wijze willen wij zo goed als mogelijk onze medewerking aanbieden aan de barmhartige wil van God om alle mensen van goede wil te redden.

Moge Onze Heer u zegenen om uw vrijgevigheid, en op deze Pinksterzondag u overvloedig Zijn genade van geloof en liefde verlenen.

+ Bernard Fellay, Algemeen Overste,

Pinksteren, 24 mei 2015

1. "Praktisch moet onze houding zich baseren op een voorafgaand onderscheid, noodzakelijk gemaakt door de buitengewone omstandigheid van een paus, die aangehouden is door het liberalisme. Dit onderscheid is als volgt: wanneer de paus iets zegt dat in overeenstemming is met de traditie, dan volgen wij hem; wanneer hij iets zegt dat tegen ons geloof in gaat, ofwel iets aanmoedigt of toelaat, dat schadelijk is voor ons geloof, dan kunnen wij hem niet volgen! Dit om de fundamentele reden dat de Kerk, de paus, de hiërarchie in dienst zijn van het geloof. Zij maken het geloof niet, zij moeten het dienen. Het geloof laat zich niet maken, het is onveranderlijk, het wordt doorgegeven."

Mgr. M. Lefebvre 'Ils L'ont découronné' Éditions Clovis, 2009, blz. 259

De Zuivere Waarheid

Een verklaring van het katholiek geloof (deel 2)

Vertaling van de 6e oplage van “Die Ganze Wahrheit”, Sartoverlag 2012

Pater M. Gaudron - B. Zaby - J. Persie

De gevolgen van de zonde

“Nu gingen hun beiden de ogen open; ze merkten dat ze naakt waren. Ze hechtten daarom vijgenblaren aaneen, en maakten er zich een schaamgordel van.” (*Gen. 3,7*) Door hun daad hebben Adam en Eva zich van God afgescheiden. Het gevolg was dat ze direct de heiligmakende genade verloren, want die laat de mensen aan het leven van God deelnemen en kan daardoor bij de scheiding van God niet in stand blijven. Met de heiligmakende genade verloren ze tevens alle bijzondere gaven, die hun omwille van de genade waren verleend.

Tot dan toe waren door de bijzondere gave van integriteit hun hartstochten volledig aan het verstand onderworpen. “De mens en zijn vrouw waren allebei naakt; maar ze schaamden zich niet voor elkaar.” (*Gen. 2,25*) Maar nu werden hun ‘de ogen geopend’, dat betekent dat de hartstochten nu streken met het verstand en ‘ze merkten, dat ze naakt waren’.

Hun liefde tot God is gestorven en in plaats daarvan komen angst en vrees. Toen ze de stem van God hoorden, “verborgen zich de mens en zijn vrouw voor Jahweh God tussen de bomen van de tuin”. (*Gen. 3,8*) Ze hebben de liefdes-

en vriendschapsband verbroken en God zwaar beledigd. Terecht vrezen zij nu Zijn straffende gerechtigheid.

En God deelt hun de straf mee. Niet alleen hebben ze de gave van de vrijheid van lichamelijke ongemakken en de onsterfelijkheid verloren, ze moeten bovendien pijn en moeite ervaren, ze zullen

lijden, sterven en vergaan. “In het zweet van uw aanschijn zult ge uw brood eten, totdat ge terugkeert tot de grond, waaruit ge genomen zijt. Want ge zijt stof en tot stof keert gij terug!” (*Gen. 3,19*) Daarom kunnen ze ook niet meer in het paradijs blijven, waar het leven probleemloos en vol gelukzaligheid was. “Daarom verdreef Jahweh God hem uit de tuin van Eden, om de grond te bebouwen, waaruit hij genomen was.” (*Gen. 3,23*)

Aldus verloren Adam en Eva door hun daad de heiligmakende genade en hun bijzondere gaven, ze kregen bijzondere moeiten en ongemakken als straf en werden uit het paradijs verdreven. En bovendien werd ook nog hun natuur verwond. Want omdat hun verhouding tot God beschadigd is, is ook hun innerlijk beschadigd. Daardoor neigt hun verstand tot dwaling en hun wil tot het kwade. Hun morele kracht is verzwakt, daarentegen doet zich de begeerte versterkt gelden.

De belofte van de Verlosser

“Toen sprak Jahweh God tot de slang: Omdat ge dit gedaan hebt, zijt ge vervloekt onder alle tamme en wilde dieren; op uw buik zult ge kruipen, stof vreten heel uw leven lang. Ik zal vijandschap wekken tussen u en de vrouw, tussen uw kroost en haar kroost; dit zal u de kop verpletteren, maar gij zult loeren naar zijn hiel.” (*Gen. 3,14 v.*)

De vloek, die God hier over de slang uitspreekt, geldt de duivel, wiens eeuwige kwellingen vanwege zijn wandaad nog erger worden. Maar terwijl God de duivel, wiens wil in het kwaad onveranderlijk vastligt, genadeloos vervloekt, geeft

Hij aan de mensen die hebben gezondigd, een nieuwe hoop. Want omdat de beslissingen van mensen in tegenstelling tot die van engelen niet onherroepelijk zijn, bestaat er voor Adam en Eva de mogelijkheid tot bekering.

Daarom belooft God de stamouders, nog voordat Hij hun de straf verkondigt, een Verlosser: het nageslacht van de vrouw, die de slang de kop zal verpletteren. God verdoemt dus de mensen niet onmiddellijk wegens hun zonde. In Zijn barmhartigheid stelt Hij hun de verlossing in het vooruitzicht en geeft hun tijd tot berouw en omkeer.

De straffen die Hij hun dan oplegt, zijn daarom ook niet zo zeer straffen uit vergelding, als wel straffen ter correctie. Deze moeten de mensen naar God terugbrengen, doordat ze hun voortdurend aan hun ellende herinneren en hun aldus tonen hoe nodig zij God hebben. En omdat de mensen hun schuld zelf niet kunnen inlossen, belooft God een Verlosser, die de duivel zal overwinnen. Door het geloof en de hoopvolle verwachting op Zijn komst zullen de mensen worden gered.

De erfzonde

“De mens noemde zijn vrouw nu Eva, omdat zij de moeder zou worden van al wat leeft.” (*Gen. 3,20*)

Het was de wil van God dat Adam en Eva de stamouders zouden worden van het hele mensengeslacht. Daarom zegende Hij hen en gaf hun de opdracht: “... Wees vruchtbaar en vermenigvuldig u; bevolk de aarde ...” (*Gen. 1,28*)

Samen met de menselijke natuur, zou van hen ook de heiligmakende genade en de daarmee samenhangende bovennatuurlijke gaven op hun nakomelingen overgaan. Zo zouden alle mensen volmaakt zijn naar lichaam en ziel, in staat van heiligmakende genade, vrij van lichamelijke ongemakken, onsterfelijk en volledig in harmonie met henzelf en de buitenwereld, om na een gelukkig aards leven direct in de aanschouwing van God, de hemel binnen te gaan.

Door de zonde van onze stamouders veranderde dat grondig. Ze verloren al deze gaven, die hun als hoofden van het hele mensengeslacht waren toevertrouwd en konden ze deze daarom niet aan hun nageslacht doorgeven.

De erfenis, die ze in plaats daarvan door gaven, zag er als volgt uit: scheiding van God, een verzwakte en beschadigde natuur, lijden, ziekte, moeite en dood, zonder verwachting van de hemel. Deze erfenis van onze stamouders staat bekend onder de naam 'erfzonde', want onder 'zonde' wordt de toestand verstaan van de scheiding van God, waarvan al het andere het treurige gevolg is.

In deze ellendige toestand komen sindsdien alle mensen ter wereld, omdat alle mensen kinderen van Adam en Eva, de 'moeder van alle levenden', zijn. Dat zou zeker een reden tot wanhoop zijn, als God in Zijn barmhartigheid niet meteen de verlossing zou hebben beloofd en ze dan ook werkelijk heeft uitgevoerd, zodat alle mensen toch gered kunnen worden.

Jezus Christus, de Verlosser van de wereld

God is mens geworden. Dat is de grootste en heerlijkste uitspraak van het Christendom. Zo groot is de liefde van God voor ons, mensen, dat Hij zelf een mens wilde worden om ons van onze zonden te verlossen.

God is drievuldig

Wanneer we het geheim van de Menswording van God dieper willen doorgronden, moeten we ons realiseren dat God weliswaar één God, maar één God in drie Personen is. Dat is het geheim van de Drievuldigheid van God. We kunnen ons de Drievuldigheid niet voorstellen, omdat in onze ervaring een persoon altijd maar één wezen heeft; bijvoorbeeld heeft een menselijke persoon altijd maar één menselijke natuur. Het oneindig goddelijke Wezen kan gelijktijdig drie Personen toebehoren, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Dan kunnen we ook begrijpen, dat God de liefde is, zoals de H. Johannes het in zijn brief schrijft (1 Jh. 4,8), want God is niet alleen, maar de drie goddelijke Personen leven van eeuwigheid tot eeuwigheid in onuitsprekelijke liefde tot elkaar.

Jezus Christus, ware Zoon van God

Om ons te verlossen, nam de tweede goddelijke Persoon, God de Zoon, een menselijke natuur aan van de maagd Maria en werd daarmee een mens zoals wij, zonder echter op te houden God te zijn. Daarom is Jezus Christus waarachtig God en waarachtig mens. Hij is geen halfgod, zoals men die in sommige religies aantreft, maar volledig God en volledig mens.

Omdat Hij God is, kan hij op eigen gezag wonderen verrichten, zoals wij in het Evangelie kunnen lezen. Omdat Hij God is, kan Hij ook zeggen: "Ik en de Vader zijn één" (Jh. 10,30), en kan de apostel Thomas voor hem neerknielen en ten antwoord geven: "Mijn Heer en mijn God". (Jh. 20,28)

De joden hadden goed begrepen, met welk een ongehoorde zelfverzekerdheid Christus optrad, want ze verweten Hem: "Gij, een mens, maakt Uzelf tot God," en wilden hem daarom stenigen. (Jh. 10,33) Dat was ook de reden waarom ze Hem uiteindelijk tot de kruisdood veroordeelden, want nadat de hogepriester Christus had gevraagd, of Hij de Zoon van God was en van Hem ten antwoord kreeg: "Ik ben het", scheurde de hogepriester zijn klederen en riep uit: "Gij hebt de godslastering gehoord". Daarop liet hij Jezus ter dood veroordelen (zie Mc. 14,61 vv. en

Mt. 26,63 vv.). Als Christus alleen maar had gedacht, dat Hij de Zoon van God was, zoals wij allemaal kinderen van God zijn, zou men dit nauwelijks als godslastering hebben kunnen opvatten.

Zijn offer voor ons

Omdat Christus echter niet alleen God, maar ook mens is, kon Hij voor ons lijden. Hij wilde door Zijn kruisoffer de hemelse Vader genoegdoening geven voor de ontelbare zonden, waarmee de mensheid zich bezoedeld en God had beledigd.

Is God dan een wraakzuchtige God, die beslist genoegdoening voor de zonden eist? Had God niet ook zonder herstelverplichting, uit pure barmhartigheid de mensen hun zonden kunnen vergeven? - Dat had Hij zonder twijfel kunnen doen. Voor God waren er vele mogelijkheden om ons te verlossen, maar Hij koos deze weg, omdat Hij ons op die manier Zijn liefde het beste kon openbaren. "Hij, die Zijn enige Zoon niet heeft gespaard, maar voor ons allen heeft overgeleverd, hoe zou Hij ons tegelijk met Hem niet alles schenken?" (Rom. 8,32), en Christus zelf zegt: "Niemand heeft groter liefde dan hij, die zijn leven geeft voor zijn vrienden". (Jh. 15,13) Geen mens had durven hopen, dat God hem zo liefheeft. Wij hebben allemaal een Vriend, die voor ons is gestorven. "Ikzelf leef niet meer, maar Christus leeft in mij; terwijl ik leef in het vlees, leef ik in het geloof van de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en die zich voor mij heeft overgeleverd," roept daarom Paulus verrukt uit (Gal. 2,20) en zo jubelen alle Christenen met hem.

De derde dag verrezen ...

Het laatste en beste bewijs voor de waarheid van Zijn leer en van Zijn missie heeft Christus tenslotte aan de leerlingen en aan ons allemaal met Zijn verrijzenis uit de doden gegeven. Wat blijft er nu over van de theorieën, die vertellen dat Christus niet echt, maar alleen in het geloof van de leerlingen is opgestaan, of zelfs, dat de apostelen het lijk van Jezus hebben gestolen en de opstanding als leugen verbreid?

Beschouwen we daarvoor eerst eens de toestand op Goede Vrijdag. Christus was, door Zijn eigen leerlingen verlaten, gestorven. Eén van Zijn naaste vertrouwelingen (Judas) was Zijn verrader geweest. Menselijk gesproken zou daarmee alles

zijn afgelopen. Zo reageerden ook de leerlingen: ze gingen naar huis (*Emmaüs-gangers Lc. 24,13 vv.*) of verstopten zich angstvallig voor de joden. In het Evangelie kunnen we de diepe hopeloosheid en radeloosheid van de apostelen en de leerlingen aanvoelen, die hen na de gevangenneming en kruisiging van Jezus hadden aangegrepen. Hoe was het dan mogelijk dat ze opeens weer de moed vonden en overal Christus predikten, ondanks alle bedreigingen en mishandelingen van de kant van de joodse Hoge Raad? Het Evangelie zegt het ondubbelzinnig: “Christus is verrezen!” De apostelen noemen zich gewoonweg “Getuigen van Zijn verrijzenis”. (*Hand. 1,22*) “Maar zo Christus niet is verrezen, dan is onze prediking ijdel, ijdel ook uw geloof. Dan blijken we bovendien valse getuigen van

God te zijn; want we hebben van God getuigd, dat Hij Christus heeft opgewekt; terwijl Hij Hem niet heeft opgewekt, zo er inderdaad geen doden verrijzen.” (1 Cor. 15,14-15)

Wat nu de veronderstelling van het beweemde bedrog van de apostelen betreft, wijst Paulus in de zojuist geciteerde brief daarop, dat Christus na Zijn verrijzenis aan meer dan 500 personen is verschenen, van wie toentertijd nog velen leefden, dus al getuigen konden worden gevraagd (1 Cor. 15,6). Bovendien dient men voor ogen te houden dat alle apostelen (met uitzondering van Johannes) voor hun geloof het martelaarschap hebben ondergaan. Zij zouden hun leven door de verloochening van Christus makkelijk gered kunnen hebben, maar hebben dat desondanks niet gedaan. Voor een leugen kiest men niet voor de dood!

Maar niet alleen zij, maar duizenden en honderdduizenden mensen hebben hun leven voor het geloof in Christus gegeven. Ook zij zouden zich meestal hebben kunnen redden, als zij hun geloof zouden hebben afgezworen. Maar liever wilden ze Hem tot in de dood trouw zijn, die als eerste voor hen was gestorven. Wil men al die mensen voor fanatieke fantasten of misleide dommeriken houden?

De katholieke Kerk

Kerk-waarom?

De mens geworden Zoon van God is van de 33 jaar van Zijn leven op aarde slechts drie jaar openbaar opgetreden. In die periode onderrichtte Hij, gaf voorschriften, genas zieken naar lichaam en ziel. Er stroomden veel mensen samen, wanneer Hij een stad binnentrok, maar wat zijn die paar duizend tegenover de miljarden

die sindsdien hebben geleefd en tot het einde van de wereld nog zullen leven? Zouden de weldaden van Zijn Evangelie, zou de verlossing tot de weinigen beperkt blijven, die het geluk hadden in die enkele jaren uitgerekend in Palestina te leven? Nee, God wilde het de mensen zo gemakkelijk mogelijk maken om de vruchten van de verlossing deelachtig te worden. Daarom stelde Hij de apostelen aan, die na Zijn lijden en sterven Zijn werk zouden voortzetten en over de gehele wereld moesten uitbreiden. De H. Petrus (en diens opvolgers) maakte Hij tot het fundament, waarop Hij Zijn Kerk grondvestte.

De opdracht

In het bijzonder na Zijn opstanding legde de Heer Zijn opdracht uit aan de Zijnen. Veel van wat Hij daarover tot hen sprak, staat niet in de Heilige Schrift, de hoofdzaken zijn nochtans duidelijk gezegd, zoals bijvoorbeeld Mt. 28,18-20: "... Mij (Christus) is alle macht gegeven in de hemel en op de aarde. Gaat dus heen; onderwijs alle volken, doop ze in de naam van de Vader, en van de Zoon en van de Heilige Geest, en leer ze onderhouden al wat Ik u heb geboden. Zie, Ik blijf altijd bij u, tot aan het einde van de wereld".

Met deze woorden droeg de Heer de drievoudige opdracht over, die Hij, de Godmens, gedurende Zijn aardse leven met het hoogste gezag had vervuld: het leerambt ('onderwijs alle volken'), het priesterambt ('doop') en het herdersambt ('leer ze onderhouden, al wat Ik u heb geboden!').

In deze drie opdrachten werd de H. Petrus niet alleen boven de gelovigen, maar ook boven de andere apostelen geplaatst. Nadat de Heer hem tweemaal de leiding over Zijn lammeren had opgedragen, sprak Hij bij de derde maal tot Petrus: "Weid Mijn schapen." (*Jh. 21,15-17*) Aldus is de opvolger van de H. Petrus, de paus, de plaatsbekleder van Christus op aarde, ook boven de bisschoppen geplaatst.

Het leerambt

In het Evangelie van Marcus vinden we de volgende woorden: ("... Ga heel de wereld door, en predik het Evangelie aan ieder schepsel. Wie gelooft en gedoopt is, zal zalig worden; maar wie niet gelooft, zal worden veroordeeld." (*16,15-16*))

De voorwaarde om gered te worden is dus het geloof in het door de apostelen verkondigde Evangelie, de leer van Christus. Opdat de Kerk het Evangelie altijd waarheidsgetrouw zal verkondigen, verleende Hij haar de bijstand van de Heilige Geest, waardoor zij onfeilbaar is, wanneer zij in kwesties van geloof en zeden een onherroepelijke beslissing neemt. Aldus is de katholieke Kerk getuige van de goddelijke Waarheid, maar ook uitlegger van haar leer en van de Heilige Schrift, alsmede rechter bij geschillen over geloofszaken. Welk gezag de Heer aan de Kerk gaf, tonen ons Zijn woorden in het Evangelie van Lucas: "Wie u hoort, hoort Mij; en wie u versmaadt, versmaadt Mij; maar wie Mij versmaadt, versmaadt Hem, die Mij heeft gezonden." (*10,16*) Hoe belangrijk deze leeropdracht is, wordt duidelijk door

het feit, dat zich allen, die zich van de katholieke Kerk hebben afgescheiden, in talloze sekten hebben gesplitst, omdat men het over de leer niet meer eens werd. Wie moet ook de ware leer garanderen, anders dan het dogma, waaraan alle levende lidmaten van de Kerk door de eeuwen voortdurend houvast hebben gehad en die met de onderwerping aan de door Christus ingestelde hiërarchie en met de deelname aan de Sacramenten de verenigende band van de gemeenschap van de gelovigen vormt.

Het herdersambt

Christus zelf gaf Petrus, en in hem zijn opvolgers, het bestuur van de door Hem gestichte Kerk: “En Ik, Ik zeg u: gij zijt Petrus; en op deze steenrots zal Ik Mijn Kerk bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. En u zal Ik de sleutels geven van het rijk der hemelen. En al wat ge op aarde zult binden, zal ook in de hemel gebonden zijn; en al wat ge op aarde zult ontbinden, zal ook in de hemel ontbonden zijn”. (Mt. 16,18-19) Met de overdracht van de sleutels wordt de overdracht van de leiding uitgedrukt. De macht tot binden en ontbinden wordt bijvoorbeeld door het Sacrament van de Biecht, waardoor de biechteling van zijn zonden bevrijd wordt, zichtbaar. Het betekent echter ook de volmacht van de Kerk om de gelovigen geboden op te leggen. De bisschoppen nemen als opvolgers van de apostelen bijvoorbeeld in hun bisdom of tijdens concilies, ondergeschikt aan de paus, deel aan het bestuur van de Kerk. Aan de bisschoppen zijn de gewone priesters ondergeschikt. De Kerk is dus niet alleen maar een geestelijke

Kerk, maar ook een zichtbare, hiërarchisch gestructureerde en volmaakte gemeenschap. Zij moet zichtbaar zijn, zodat ze door alle mensen als de ware en door God gestichte Kerk kan worden herkend.

Het priesterambt - de macht om te heiligen

Voor de eeuwige zaligheid is een onberispelijke staat van de ziel noodzakelijk. Het is dus niet genoeg om geloofd te hebben en lid van de Kerk geweest te zijn. Bovendien moet de ziel van haar zonden gereinigd zijn en zijn getooid met een bovennatuurlijke gift, de heiligmakende genade. Het uitwissen van de zonde en het verkrijgen van de genade vatten wij allebei samen met het woord ‘heiliging’. Dat moet tijdens het aardse leven gebeuren. Dit leven moet al door en door geheiligd zijn, gevormd door de vriendschap met God.

Alle genade schenkt God aan de mensen door bemiddeling van de Kerk, waarvan het onzichtbare hoofd Christus is, de bron van genade. Omdat de Kerk zichtbaar is, belastte Hij uitdrukkelijk haar dienaren, de daarvoor gewijde priesters met de toediening van de genade, in het bijzonder middels de Sacramenten.

De Sacramenten

De zeven Sacramenten zijn genademiddelen. Het zijn door Christus ingestelde uiterlijke tekenen, die bepaalde genaden aanduiden, die gelijktijdig in de mens, die deze Sacramenten ontvangt, werkzaam worden.

Zo betekent het begieten van de dopeling met water, het uitwissen van de erfzonde (en, indien van toepassing, ook persoonlijke zonden). De Doop is niet, zoals elk Sacrament, zomaar een symbolische handeling, maar door de kracht van dit Sacrament wordt de ziel werkelijk van iedere schuld gereinigd en verkrijgt zij de heiligmakende genade, waardoor de mens kind van God en erfgenaam van de hemel wordt.

Opdat de gedoopte in staat van genade verstevigd en tot de openbare belijdenis van het geloof wordt versterkt, krijgt hij het Sacrament van het Vormsel. Het derde Sacrament, de Heilige Eucharistie, werd door Christus ingesteld als het Offer van het Nieuwe Verbond. In de H. Mis verandert Christus door de priester brood en wijn in Zijn Lichaam en Bloed. Hijzelf heeft het zo beschikt, omdat Hij het voedsel voor onze ziel is, een bovennatuurlijke versterking, en ons zo tot een steeds diepere vereniging met Hem wilde leiden. Tevens wilde Hij ons daarmee een gedachtenis aan Zijn Lijden en Dood en een kostbaar onderpand van Zijn liefde voor ons geven.

In het Sacrament van de Biecht, ofwel boete en verzoening, worden de zonden uitgewist, die men na de Doop heeft begaan. Zo bestaat na de zonde altijd de mogelijkheid om met een schone lei verder te gaan. Bij ernstige ziekte wordt het Sacrament van het Oliesel, ofwel Ziekenzalving, toegediend, waardoor de zonden uitgewist worden, wanneer de zieke, ondanks zijn berouw, door zwakte niet meer zou kunnen biechten. Vooral wordt hij door dit Sacrament voor de

doodstrijd gesterkt. Een derde werking van de Ziekenzalving kan tenslotte het herstel van de lichamelijke gezondheid zijn, namelijk wanneer God voorziet, dat dit voor het zielenheil van de zieke goed zou zijn.

De reeds genoemde Priesterwijding en het christelijk Huwelijk hebben tenslotte een opgave vooral met betrekking tot de gemeenschap van de gelovigen, zoals dit bij de Priesterwijding al werd aange-toond. In het Sacrament van het Huwelijk ontvangen men en vrouw van God de opdracht, kinderen voort te brengen en ze zo op te voeden, dat ze eens ware christenen en uiteindelijk burgers van de hemel kunnen worden. De wederzijdse liefde van het echtpaar moet ook een spiegelbeeld van die geweldige liefde zijn, die tussen Christus en Zijn Kerk bestaat (vgl. *Ef. 5,22 vv.*)

De Heilige Communie en de eenheid van het Mystieke Lichaam

R. Garrigou-Lagrange O.P., "Het Zieleleven van de Christen", tweede boek, De Toorts, Heemstede, 1954

De H. Paulus zegt (1 Cor, 10, 16-17): "Is de kelk van de zegening die wij zegenen, geen deelgenootschap aan het Bloed van Christus? En is het Brood dat wij breken, geen deelgenootschap aan het Lichaam van Christus? Omdat het één Brood is, daarom zijn wij, hoe talrijk ook, één lichaam: want allen hebben wij deel aan het éne Brood". Aan deze gemeenschappelijke tafel van de gelovigen moet alle verdeeldheid verdwijnen. Zoals de H. Chrysostomus¹ en de H. Augustinus² verklaren, is de Communie van de gelovigen die zich rond de heilige

Tafel verenigen om zich gezamenlijk te voeden met het Lichaam van Christus en steeds meer bij Hem ingelijfd te worden, het teken van de eenheid van de Kerk en de band van de liefde. Alle gelovigen die communiceren belijden inderdaad, dat zij eenzelfde geloof bezitten in de Eucharistie, die alle andere mysteries van onze godsdienst veronderstelt; zij belijden dat zij eenzelfde hoop bezitten op de hemel

en dezelfde liefde voor God en de zielen in God, dezelfde eredienst. Dit feit ontlokt aan de H. Augustinus deze heerlijke woorden: "O Sacrament van waarachtige godsvrucht, o teken van eenheid, o band van liefde! ... De Heer heeft ons

zijn Lichaam en Bloed gegeven onder de gedaanten van brood en wijn, en zoals het brood gevormd wordt uit vele graankorrels en de wijn het sap is van vele druiven, zo moet de Kerk van Christus gevormd worden uit de menigte van de gelovigen, verenigd door de liefde".³

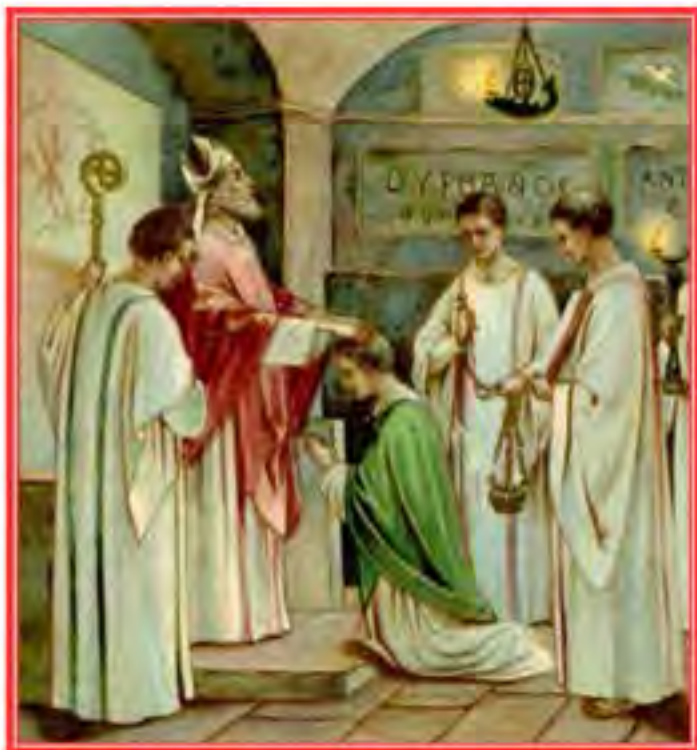
Geen wonder dat de H. Pius X gaarne dit grote beginsel in herinnering bracht om de gelovigen aan te sporen tot de veelvuldige en dagelijkse H. Communie: "De heilige Tafel is het symbool, de wortel en het beginsel van de katholieke eenheid".

1. *Patrologia graeca* 61, 200
2. *Patrologia latina* 35, 1612
3. *In Joannem tract.* 26

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

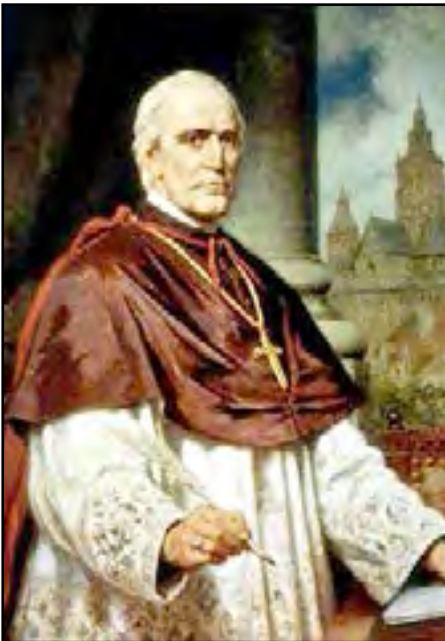
De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

September

Voor de priester- en kloosterroepingen!

Beste Kruisvaarders,

Het is een avond in Berlijn in 1831. Net heeft Wilhelm Emmanuel von Ketteler, een twintigjarig edelman uit Westfalen (Noordwest-Duitsland) en student in de rechten, een collega uitgedaagd tot een duel. Letterlijk kruisen ze de degens. In het heetst van de strijd gebeurt het: de medestudent hakt het puntje van Wilhelm Emmanuel's neus af!

En toch: ook nu nog blijft Wilhelm Emmanuel even streverig voor zijn eigen eer. Dit lukt hem eigenlijk geweldig goed: hij slaagt prima in zijn examens, wordt eerst onderofficier en dan een succesvol advocaat in Pruisen (nu Noord-Duitsland).

Op zekere avond, bijna 10 jaar later, leunt advocaat Ketteler achterover in zijn bureau en droomt van een heerlijke carrière als aangezien man: "Ik wordt nog rechter, daarna politicus en daarna - wie weet - staatsman!" Terwijl hij zo zichzelf vleit met zijn ambitieuze dromen, gebeurt iets totaal onverwachts. Ketteler ziet ineens een stralende wolk over zich en daarin Jezus, die hem zijn Heilig Hart toont. Dan ziet hij vóór Jezus een jong zustertje neergeknield, die met eelt bedekte handen naar omhoog strekt en bidt. Jezus kijkt Wilhelm Emmanuel aan en zegt: "Ononderbroken bidt zij ... voor u!" Diep ontroerd schaamt de jonge advocaat zich over zijn eigen eerezucht. Hij gaat een retraite volgen en bespreekt het visioen met zijn biechtvader. Beiden komen tot het besluit dat Jezus wil dat Wilhelm Emmanuel priester wordt.

Zo gezegd, zo gedaan. Op 1 juli 1844 wordt advocaat Ketteler in Münster priester gewijd. Hij wordt pastoor en wel een zeer goede: hij neemt het op voor de

boeren en voor een grote, nieuwe groep van armen: de industrie-arbeiders. Daarmee nog niet gedaan. Pastoor Ketteler weet dat de katholieken in het protestants overheerste Pruisen nog geen stem in het staatsbestuur hebben. Daarom richt hij samen met Ludwig Windthorst de “Zentrumspartei” op, de politieke partij die van dan af dapper de Kerk en de katholieken in de politiek verdedigt. Pastoor Kettelers vroegere, ijdele plan gaat dan toch nog ergens in vervulling: tientallen jaren lang zijn hij en Windthorst parlementsleden.

Op 15 maart 1850 komt een nieuwe wending in Kettelers leven: hij wordt nu tot aartsbisschop van Mainz gezalfd. Ook als bisschop lijkt Ketteler onvermoeibaar. Samen met priester Kolping en Paus Leo XIII vecht hij voor de verwaarloosde industrie-arbeiders. Onder leiding van priesters verenigen zich de katholieke arbeiders nu in werkliefdekringen, waar ze samenkomen, bidden, catechismus krijgen, zich ontspannen, onderwijs ontvangen en elkaar met geld steunen (spaarkassen).

Dan komt het jaar 1873. De protestantse eerste minister van Pruisen (wat nu tot het verenigde Duitsland behoort), Bismarck, verklaart door een aantal wetten de Kerk als het ware de oorlog: kloosterlingen worden het land uitgezet, priesters niet meer toegelaten om les te geven en andere priesters van hun bezoldiging beroofd. Bisschop Ketteler wil dit niet zomaar laten gebeuren! Met 25.000 katholieken gaat hij op bedevaart naar Kavelaer. In zijn preek klaagt hij de gemene aanval van Bismarck openbaar aan. Onmiddellijk wordt bisschop Ketteler door

de Pruisische politie in de boeien geslagen en tot de gevangenis veroordeeld. Gelukkig laten zijn schaaapjes (gelovigen) hun herder niet in de steek: de protesten van de Duitse katholieken zijn zó heftig, dat bisschop Ketteler weer wordt vrijgelaten, de wetten tegen de Kerk worden versoepeld of opgeheven, Bismarck moet aftreden en niemand het nog waagt de Kerk of gelovigen zo aan te vallen.

Zonder het dappere optreden van bisschop Ketteler zou het lot van de katholieken en van de arbeiders in Duitsland er heel, heel slecht hebben uitgezien. Maar ... aan wie is dit te danken? Op een dag leest bisschop Ketteler de Mis in een zusterklooster van zijn bisdom. Bij de communie-uitreiking wordt hij ineens lijkbleek: voor hem knielt het zustertje van het visioen van tientallen jaren geleden! Na de Mis vraagt de bisschop aan de moeder-overste om met de zusters te mogen kennismaken. Weer wordt hij bleek: hij staat nu met het zustertje oog in oog! Bisschop Ketteler spreekt: “Ik heb gehoord dat u hier de zwaarste taak hebt: voor de stal en de dieren te zorgen! Het schijnt dat u uw werk bijzonder goed doet. Doet u het graag?” Het zustertje antwoordt: “Eigenlijk helemaal niet! Maar van jeugd af aan heb ik de gewoonte aangenomen de werken die me moeite kosten met extra veel ijver aan te pakken en ze Jezus op te offeren voor één ziel op deze wereld, die Hij mag uitkiezen.” De bisschop vraagt verder: “Weet u ook of uw gebed ooit werd verhoord?” Het zustertje: “Neen, maar ik vertrouw op Onze-Lieve-Heer!” Dan vraagt bisschop Ketteler verder: “Herkent u mij van ergens?” Zij: “Neen, ik zie u nu voor het eerst ...” Nieuwsgierig boort de bisschop

nog dieper: “Wanneer ben je geboren?” Het zustertje: “Drieëndertig jaar geleden, op volgende datum: ...” Bisschop Ketteler schrikt nu voor de derde keer op één dag: “Dat was de dag waarop Jezus haar aan mij toonde!” Met tranen in de ogen geeft bisschop Ketteler het zustertje de zegen. Nu bidt hij zelf elke dag voor haar. Terwijl hij uit het venster leunt, zegt de bisschop tegen een vriend: “Aan deze zuster heb ik mijn roeping tot priester en bisschop te danken! In Zijn vooruitziend-

heid verhoorde Onze-Lieve-Heer al haar bidden en offeren voor mij, al op de dag dat ze geboren werd!”

Bewogen door medelijden met de mensen, die niet weten waarvoor ze leven of wat ze moeten doen om gelukkig te worden, zegt Jezus: “De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Vraag daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten!” (Mt. 9, 37) Zonder gebed en offer geen priesters en kloosterlingen!

Zonder gebed en offer geen goede priesters en kloosterlingen. Zonder goede priesters en kloosterlingen verdwalen de mensen en gaan ze verloren. Met goede priesters en kloosterlingen vinden zoveel méér mensen het geloof en de hemel. Laten we daarom deze maand bijzonder bidden, communiceren en offertjes brengen voor de roepingen!

Pater K. Huysegems

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

Aantal Schatkisten:	juli 6
Dagelijkse Toewijding	153
H. Mis	74
H. Communie	74
Geestelijke Communie	180
Offers	287
Tientjes	801
Bezoek aan het Allerheiligste	100
Meditatie	47
Goed Voorbeeld	189
Puntje	126

Het pantoffeltje van Onze Lieve Vrouw

Nadat de processie door de stad was getrokken, vierden de burgers als vanouds feest tot laat in de nacht. Er werd gedanst in de herbergen en op het marktplein, er waren grappenmakers en acrobaten, wafelbakkers en muzikanten, en de zon had aan de vroege meidag een feestelijke schijn gegeven. Het was ook plezierig, om feest te kunnen vieren ter ere van Maria, wier beeld, in het rijkste gewaad getooid, was meedragen in de plechtige ommevang.

Uit: “De Toverlantaarn”, door Rens de Jong (jaar onbekend)

Nu stond de Lieve Vrouw weer op haar oude plaats in de kerk, tevreden glimlachend in het schijnsel van de kaarsen, die het pronkgewaad en de juwelen deden flonkeren. Ze was heel mooi, die Lieve Vrouw van het stadje en ook heel rijk door de vele gaven van vrome mensen, die door hun gebeden uitkomst hadden verkregen. Ja, Maria droeg zelfs gouden pantoffeltjes aan de kleine voetjes; ze waren eens door een goudsmid geschonken, vanwege de genezing van zijn vrouw. Een van die gouden slofjes kwam juist onder de rand van het pronkgewaad uit, en ving ook het schijnsel op van de kaarsen.

De mensen, die hun Weesgegroeten waren komen bidden, vertelden elkaar die avond vol trots, dat ze Maria nog nooit zo mooi hadden gevonden, zo lief en moederlijk met het Jezuskindje op de arm. “En wat is de stad mooi versierd dit jaar!” zeiden ze. “Het lijkt wel, of ons processefeest telkens rijker en vrolijker wordt

gevierd. Zou er wel één mens zijn die vandaag zorgen heeft?”

Och, maar dat zeiden ze, omdat de muzikanten zo vrolijk speelden, de jongens en meisjes zo opgewekt zongen en dansten en de vetpotjes langs de huizen zo feestelijk twinkelden in de avond. Ze zochten de vrolijkheid op en zagen niet hoe in de donkerste hoek van het plein een

man naar het feest stond te staren met treurige ogen en een bittere glimlach om zijn mond. Hij had die woorden gehoord, toen de burgers langs hem liepen en moest zijn best doen om niet te roepen: “Ja, hier staat iemand, die zorgen heeft! Ik, Adriaan de speelman, heb verdriet! Omdat in de herbergen muzikanten spelen uit Frankrijk en Italië, en ik, die hier geboren ben, geen werk kan vinden. Ik kan niet lachen en pret maken, omdat Maaïke mijn vrouw ziek is en zwak, omdat ze melk moet hebben en vlees, terwijl ik geen cent meer bezit om goed voedsel te kopen!”

Adriaan zei dat allemaal niet, want hij was een heel trotse jongeman, die wist, dat hij minstens zo goed op zijn viool kon spelen als de vreemdelingen uit Italië en Frankrijk. Hij zou het niet hebben verdragen, dat de burgers hem uit medelijden geld gegeven zouden hebben. “Ik wil ervoor werken!” dacht hij opstandig. “Waarom geven ze mij dan de kans niet?”

Toen dacht hij aan wat Maaïke hem had gevraagd: om naar de kerk te gaan en zijn Weesgegroeten te bidden bij Maria’s beeld. Met zijn viool onder de arm liep hij de kerk binnen en knielde neer in de kapel. Hij was er helemaal alleen en durfde misschien daardoor wel alles te zeggen, wat hem zo zwaar op het hart lag. “Iedereen houdt van U, Moeder Maria,” zei hij wanhopig. “Er branden dikke kaarsen rond uw beeld, er liggen nieuwe sluiers en sieraden uitgestald, die U vandaag weer hebt gekregen. Maar ik kom met lege handen, terwijl ik toch zoveel te vragen heb. Wat moeten Maaïke en ik toch beginnen, als niemand meer wil luisteren naar de deuntjes van mijn viool? Ze

is zo zwak, die Maaïke van mij, dat ze zal sterven, als ik haar geen voedsel breng.” Hij keek naar Maria en de kleine Jezus, en zag dat ze beiden glimlachten. Nu deden ze dat wel altijd, maar toch leek het Adriaan of dit keer hun glimlach nog vriendelijker en meer troostend was dan anders. Daarom durfde hij vragen: “Kunt U ons niet helpen, Moeder Maria? Ik kan U geen zilveren kroon geven of een gouden hanger of zo’n mooie kanten sluiert! Ik heb zelfs geen geld meer voor een kleine kaars! En toch houden Maaïke en ik van U! Dat moet U geloven, Moeder Maria! Ik wilde dat ik het U kon tonen! Maar ik weet niet hoe!”

Maria en het Jezuskindje keken glimlachend op hem neer. Het was net, of ze stilletjes pret hadden om die angstige, smekende Adriaan. “Domoor,” scheen hun glimlach te willen zeggen, “domoor, je hoeft het ons immers niet te tonen, want Wij weten het al lang. Hij, die de kanten sluiert gaf is zo rijk, dat hij er wel honderd kan laten maken. Maar hij vergeet zijn gebeden meestal, en slaat enkel een kruisteken, als de mensen het zien. Wat geven Wij dan om zijn sluiert? Het gaat niet om wat je ons geeft, maar dat je van ons houdt.”

Zonder dat het gezegd werd, begreep Adriaan toch, wat de Moeder Gods en haar Kindje bedoelden. Hij begon te lachen, en zuchtte van opluchting. “Maaïke zei al, dat U ons nooit in de zorgen zal laten. Nu geloof ik het ook weer.” Toen raakten zijn vingers toevallig de snaren aan van zijn viool, die zachtjes begonnen te gonzen. En eensklaps wist de speelman, hoe hij aan Maria zijn liefde kon tonen. “Ik zal mijn liedjes voor U spelen,”

riep hij opgewonden en legde de viool tegen zijn kin. De strijkstok vloog over de snaren, en hopla, daar klonk de vrolijke Meidans al, die Adriaan nog van zijn Vader had geleerd. Daarna waren de Oogstdans aan de beurt en de Bruiloftsgalop en de wilde Kettingdans, die alleen op het grote Marktpllein gedanst kon worden, en de Kaarsensprong voor Sint Maarten, de statige mars van de Drie Koningen, de dolle Sylvesterrei voor Oudejaarsavond.

Vroeger had ieder in de stad - en op het land er omheen - de dansen gekend; sinds de vreemde muzikanten waren gekomen, werden ze niet meer gespeeld, raakten zelfs al in het vergeetboek. Maar Maria en de kleine Jezus genoten er nog van. Toen Adriaan met een brede zwaai over alle snaren de Oudejaarsdans had afgesloten, schrok hij werkelijk, omdat Maria's feestgewaad even had bewogen. Natuurlijk lachte hij er een ogenblik later om, want ... Maar nee, weer golfde het zware gewaad even heen en weer. Nu kon Adriaan zich niet hebben vergist, want daar kwam van onder de zoom van het feestkleed het sierlijke pantoffeltje verder te voorschijn! "Heilige Moeder Gods, wat gebeurt daar?" fluisterde de speelman angstig. "O, ik had niet moeten spelen in de kerk! Straf mij er niet voor, Maria."

Met gebogen hoofd verbleef hij daar en verwachtte zeker niet wat toen gebeurde. Want, klik-klak-rikkrikketik, rolde het gouden pantoffeltje tot vlak voor zijn voeten en bleef daar liggen, stralend en flonkerend als een kleine zon. "Wat mooi," zuchtte Adriaan bewonderend. "Maar hoe kon het naar beneden vallen? Het is toch niet, omdat U het aan mij wilt

geven, Maria? Een gouden pantoffeltje! O, daar kan ik eieren voor kopen en boter en melk en wit meel voor pap! Maar ... is het werkelijk voor mij?" Voorzichtig gluurde hij omhoog en zag, hoe Maria en haar Kindje glimlachten, alsof ze die speelman toch heus de domste mens vonden, die ooit in de kapel was neergelield. "Ja, als het voor mij bestemd is ... als ik het werkelijk mag hebben ... dan, o, dan dank ik U, Maria! Nu is mijn Maaike gered! Nu komt alles weer goed!" Maar al heel gauw zou zijn grote vreugde weer worden verjaagd door nieuwe zorgen. Op het Marktpllein bedacht hij eensklaps, dat het pantoffeltje eerst geruild moest worden voor geld, wilde hij voor Maaike het versterkende voedsel kopen.

Gejaagd rende hij door de straten, klopte aan bij de goudsmiden. Niemand

antwoorde; geen mens was die avond thuisgebleven, en gewerkt werd er ook nergens op zo'n feestelijke processiedag. Radeloos bekeek Adriaan het gouden muiltje. O, was er dan niemand te vinden, die ...? Ja, ja, toch wel! De gierige geldschieter, oude Harpert Lievensz, zou zijn ijzere geldkist niet onbewaakt laten. Daar lachte immers de hele stad om! Ha, de kinderen noemden hem Oortje Lievensz, omdat hij zelfs nog een oortje, het kleinste van al het muntgeld, probeerde uit te sparen op zijn boodschappen in de stad. Naar Harpert zou Adriaan gaan, aan Harpert zou Adriaan het pantoffeltje verkopen. Weer rende de speelman tussen de zingende, dansende burgers door naar het steegje, waarin Harpert Lievensz woonde. Bons, bons! "Doe open, Harpert! Goed volk! Adriaan, de speelman!"

Harpert was thuis! Hé, daar moest Adriaan eens diep van zuchten! Wat zou de geldschieter willen geven voor het gouden pantoffeltje? "Luister, Harpert! Maria heeft het mij zelf gegeven! Omdat ik geen voedsel kon kopen voor mijn zieke vrouw!" "Hahaha, en moet ik dat geloven?" Spottend keek de oude gierigaard Adriaan aan. "Je hebt het gestolen, hè? Haha, Maria geeft zo maar geen gouden muiltjes weg! Hahaha, wat een domme leugens vertel jij, Adriaan!"

Woedend werd de speelman, toen de oude man hem een dief durfde noemen. "Geef maar hier," schreeuwde hij. "Mor-

gen ga ik wel naar ..." "Naar wie zal je gaan, Adriaan? Naar een andere goudsmid? Die gelooft je ook niet mijn jongen! En die zal je stellig ook nog bij de Schout aangeven!" Dat was waar! Geen ogenblik had Adriaan zich afgevraagd, wat de mensen zouden zeggen van dat gouden pantoffeltje, als hij het hun wilde verkopen. "Ik breng het terug Harpert," zei hij bevend. "Werkelijk, ik ben geen dief! Dat moet je geloven! Ik zal het pantoffeltje naar Maria terugbrengen." "En Maaïke dan?" vroeg de oude man, terwijl zijn benige vingers naar de geldtas aan zijn gordel grepen. "Hier heb je twee zilveren rijksdaalders,

Adriaan! Uit medelijden met Maaïke. Méér geef ik je niet! Ga nu maar! En spreek er met niemand over! Ik zal ook zwijgen! Vlug nu! Weg jij."

De arme speelman was te beduusd om zich te verzetten. Pas toen hij met de twee zilvestukken in zijn hand stond en de grendels hoorde schuiven op Harperts deur, begreep hij, hoe gemeen de oude man hem had bedrogen. Maar toch bonsde hij niet op de deur! Neen, hij sloop door de stille straatjes en durfde aan Maaïke de beide muntstukken niet

eens laten zien. Want, hij vreesde, dat zelfs zijn eigen vrouw het wonderlijke verhaal over Maria's gouden muiltje niet zou geloven.

De volgende morgen was de stad in rep en roer, omdat de Pastoor de diefstal bekend maakte van het pantoffeltje, dat tot de schatten van zijn Mariabeeld behoorde. Door de straten gingen de dienaars van de Schout (nu burgemeester) en maakten aan ieder bekend, dat een flinke som geld zou worden gegeven aan hem of haar, kind zowel als grijsaard, die het muiltje terugbracht en de dief aanwees.

Vastbesloten zette Harpert Lievensz zijn oude versleten muts op en ging langs de kortste weg naar de Schout. In zijn tas bewaarde hij het gouden muiltje, dat hem een flinke som zou opbrengen. En iedereen zou hem bewonderen! Geen kind zou nog "Oortje Lievensz" durven roepen! "Hoe kom jij daar nou wel aan hè?" vroeg de Schout wantrouwend. "Vertel me dat nauwkeurig, Harpert Lievensz!" "Ach, heer," klaagde hij met zijn jammerlijkste stem, "het is me gisteravond gebracht door de speelman Adriaan. Ik begreep, dat het gestolen goed was en gaf, om hem uit mijn huis te krijgen, twee zilveren rijksdaalders in ruil. Ga ze maar zoeken, heer Schout, bij Adriaan! Het zijn Utrechtse munten, ieder met twee kerven in de rand! U zult ze dadelijk herkennen, heer!"

Schouderophalend liep de Schout heen, om zijn dienaars te bevelen, dat het huisje van de speelman Adriaan moest worden doorzocht. "Kijk vooral uit naar twee Utrechtse rijksdaalders," zei hij streng. "Ieder heeft twee kerven in de rand. Niet

dat je ze vinden zult. Adriaan is een eerlijke kerel, en Harpert Lievensz heb ik nooit vertrouwd. Maar ja, het pantoffeltje is teruggebracht! Ik moet mijn plicht doen en de dief opsporen." Tegen Harpert zei de Schout met kwade stem: "Als die zilverstukken niet gevonden worden, heb je me leugens verteld. Dan neem ik aan, dat jij de dief bent! Reken maar, dat ik je dan laat straffen, zoals een dief verdient, die zelfs de Moeder Gods nog durft bestelen." "Wa ... wat ... zult ... u ... dan ... doen ... hee ... heer?" vroeg bevend de oude gierigaard, terwijl hij zijn muts om en om draaide van schrik en angst.

"O, je wordt dan natuurlijk opgehangen," zei de Schout kortaf. "Aan de hoogste galg zal de dief van dit gouden pantoffeltje bengelen." Toen liep hij naar het Marktplaatsje om te zien, of zijn dienaars nog niet terugkeerden. Maar daar ontdekte hij haast alle burgers van het stadje, die schreeuwden en de vuisten balden en eisten, dat de dief gestraft moest worden,

dat de dief gehangen diende te worden, al zou het de zoon van de Schout zelf wezen! Daarom herhaalde de Schout nog eens dat hij natuurlijk de hoogste galg zou bestemmen voor zo'n schandalige rover.

“Ze hebben hem al gegrepen!” werd eensklaps geroepen. “Daar komen de dienaars terug! En ze brengen ... Maar dat is Adriaan, de speelman! Zou die de Moeder Gods hebben beroofd van haar gouden pantoffeltje?” Ach, die arme speelman hield vol, dat het muiltje hem door Maria zelf was geschonken. De Utrechtse rijksdaalders met de kerven in de rand waren in zijn gordel gevonden; zelfs zijn vrouw wist niet, hoe hij aan dat geld was gekomen! “Ik zeg u toch dat Harpert ze me gaf!” riep Adriaan radeloos. “Ik had het geld zo dringend nodig, en Maria had mij het muiltje eerlijk gegeven.”

De Schout schudde het hoofd. “Waarom was je tevreden met twee zilveren rijksdaalders voor zo'n kostbaar gouden schoentje?” vroeg hij verdrietig. “Ik dacht altijd, dat jij een eerlijk man was, Adriaan! En waarom vertelde je niets aan je vrouw? Waarom kocht je geen voedsel voor die zilveren munten? Ik weet het antwoord al: je was bang, dat je diefstal ontdekt zou worden! Ontken niet meer! Ik verklaar je schuldig! Dienaars, breng hem naar de kerker voor de zware misdadigers!” “Ik ben onschuldig,” riep Adriaan. “Heer Schout, ik ben onschuldig! Maria gaf mij het gouden pantoffeltje, omdat ...” Toen zweeg hij eensklaps en boog het hoofd. “Toch ben ik onschuldig,” fluisterde hij even later.

“Waarom zou de Moeder Gods u haar eigen muiltje hebben gegeven?” vroeg de Schout streng. “Waarom zweeg je zo plotseling Adriaan? Wat verberg je voor mij?” “Ik heb voor Maria op mijn viool gespeeld,” zei Adriaan zacht. “Ik ... had geen geld voor een kaars en ...” De oude Harpert lachte luid. “En toen ging hij op zijn vedel krassen, hahaha! Wie gelooft, dat Maria daar haar gouden pantoffeltje voor zou geven, noem ik ...” “Zwijg!” bulderde de Schout. “Niemand vraagt naar wat jij denkt!” Tegen Adriaan zei hij ernstig: “Mijn jongen, vertel de waarheid toch! Ik heb aan de burgers beloofd, dat de dief zou worden gehangen. Maar misschien hebben ze medelijden met je, en kan ik je een lichtere straf opleggen. Zeg dan nu de waarheid Adriaan.” Treurig antwoordde de speelman: “Heer, ik heb u de waarheid steeds verteld. Ik smEEK u: breng mij naar de kerk, zodat ik aan Maria kan vragen om mij te helpen. Dat zal zij doen Heer! Ik weet, dat zij mij niet onschuldig zal laten straffen.”

“Het zij zo,” gaf de Schout toe. “Ik zal je naar de kerk laten brengen door mijn dienaars. Zelf zal ik met je meegaan naar de kapel van Onze Lieve Vrouw. Daarna kan ik niets meer voor je doen. Kom mee dan.” “Mijn beloning!” schreeuwde Harpert verontwaardigd. “Wordt die niet uitbetaald?” Maar de Schout keerde zich niet om, en liet de oude gierigaard jammeren en klagen over zijn rechtmatige beloning.

Het kostte de dienaars de grootste moeite om Adriaan van het raadhuis naar de kerk te brengen. Wild drong het volk op, schreeuwend, dat de dief niets meer te zoeken had bij de Moeder Gods! Of

wilde hij haar andere pantoffeltje soms ook nog stelen? Dat zou niet gebeuren, daar zou de hele stad Maria voor behoeden. “Vlug, sluit de deuren van de kerk!” beval de Schout. “Niemand mag ons nu volgen.” “Ook ik niet, heer Schout?” vroeg een zachte, vriendelijke stem. “Ach, Meneer Pastoor, u natuurlijk wel!” riep de Schout. “Maar ziet u, ik wil de dief een laatste kans geven, eer ik de straf aan hem moet voltrekken. Adriaan vroeg mij ...” “Adriaan, de spelman?” vroeg de Pastoor. “Is hij de dief? Weet u dat zeker, Schout?” Ernstig bevestigde de ander, dat hij zeker was van zijn zaak. “Wij hebben de bewijzen, Meneer Pastoor,” zei hij langzaam. “En als er geen wonder gebeurt, zal Adriaan gestraft moeten worden.”

Terwijl de beide waardige mannen met elkander spraken, was Adriaan naar het beeld van de Lieve Vrouw gelopen en neergeknield op de stenen vloer van de kapel. “Ze geloven niet dat U mij het pantoffeltje hebt gegeven, Maria!” riep hij uit. “Ze zeggen, dat ik het heb gestolen! Maar dat is immers niet waar! O, help me toch! Maaïke kan me niet missen! En ik ben onschuldig!” “Hooft u dat, Schout?” fluisterde de Pastoor, “het moet wel een heel boosaardige dief zijn, die tegen Maria zo durft te liegen.” Hij liep naar de kapel, gevolgd door de Schout. Maar eensklaps bleef hij roerloos staan en fluisterde: “Zie ik dat werkelijk? Kijk toch, Schout! Kijk naar het beeld. O, Heilige Moeder van God, vergeef ons onze zonden. Vergeef ons, dat wij een onschuldige spelman een dief durfden noemen!”

“Het andere pantoffeltje!” stamelde de Schout. “Het beweegt! Het schuift van onder de zoom van Maria’s kleet en ... het valt naar beneden! Maar dat is een wonder! Genade, Lieve Vrouw, voor een zondig man, die een onschuldige wilde straffen met de galg! Gij hebt zijn onschuld aangetoond!” “Geloof u mij dan nu, heer Schout?” vroeg Adriaan angstig. “Zo is het gister ook gegaan met dat andere pantoffeltje.” “We geloven je allebei,” zei de Pastoor plechtig. “Zelf zal ik aan de burgers van onze stad vertellen, hoe Maria uw onschuld heeft bewezen. Kom met mij mee, mijn jongen! Ik ben zeer gelukkig, dat ik u de eer mag teruggeven, en dat Maria ons duidelijk toonde, hoe onschuldig u wel was.”

Och, wat heeft het volk gejuicht, toen het mirakel van de gouden pantoffeltjes bekend werd gemaakt, eerst bij de kerkdeur door de Pastoor, later nog overal in de stad door de dienaars van de Schout! Opnieuw was er feest in het stadje en brandden vetpotjes aan alle huizen, dansten de burgers in de herbergen en op de pleinen, speelden muzikanten hun vrolijkste wijsjes. Maar op het Marktplein mocht enkel Adriaan zijn oude dansen vedelen; daar was het ook het drukst en werd het luidst gezongen! In het huisje van de spelman lag Maaïke stilletjes in haar bed, en luisterde glimlachend naar de feestpret, die tot in het kamertje doordrong. En buiten de stadspoort vluchtte Harpert Lievensz naar streken, waar niemand hem en zijn leugens zou kennen.

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens: het puntje voor september is:

Dagelijks bidden om mijn roeping te kennen!

Beste Kruisvaarders,

Het is belangrijk dat jullie, kinderen en jongeren, nu al over je roeping nadenken en ervoor bidden! Op school wordt er ook al op vrij jonge leeftijd naar je beroepskeuze gevraagd. Welk beroep ligt je? De vraag echter naar je roeping, welke levensstaat je gaat kiezen, is nog belangrijker!

Voorop staat natuurlijk - en dát moet je weten - dat de algemene roeping voor alle mensen is: in de hemel te komen! Maar hoe wil Onze Lieve Heer, dat jij Hem gaat dienen in het leven hier op aarde om er te komen? Wat wil Hij, die weet wat het beste voor je is, dat je later zult worden: priester, broeder of huisvader, zuster (religieuze) of moeder?

Dus ook al ben je nog heel jong, toch moet je nu al met je roeping, met je toekomst bezig zijn en vragen om goddelijke leiding, want als je dat niet doet, hoe zal je dan ooit weten, wat God van je verlangt?

Wat gebeurt er als jonge mensen dit verwaarlozen?

Later, wanneer ze groot zijn, kunnen ze er dikwijls niet meer aan denken. Het is dan dikwijls te laat, om nog echt te kunnen kiezen ... Ofwel, en dat gebeurt helaas

ook, blijven ze geen vrienden van Jezus ... en dan loopt het helemaal verkeerd.

Moet iedereen priester worden ... of naar het klooster gaan? Nee, niet iedereen kan priester worden of naar het klooster gaan. Hoe meer priesters en kloosterlingen, des te beter! Nochtans zijn niet alle mensen daarvoor bestemd. God weet dat. Er moeten ook goede christenmensen, vaders en moeders in de wereld blijven ... die zó leven in de wereld dat ze ook heilig worden.

Wat dat is wat God wel verwacht van alle mensen: heiligheid, elk in zijn staat. Alle mensen moeten Hem beminnen en dienen ... moeten goed en deugdzaam leven ... moeten hun kostbare ziel redden, waarvoor Jezus op het kruis gestorven is. Dat is de roeping van allen ... Dat moet elke mens, kost wat kost, bereiken. Anders heeft hij zijn roeping gemist, zijn einddoel, en gaat hij verloren.

“Wie vraagt, ontvangt, wie zoekt, vindt ...” (Mt. 7, 8 en Lc. 11, 10) Als je vroeg genoeg hiermee begint, zal je op een gegeven moment wel weten, wat God van jou verlangt, welke weg je moet gaan. Misschien zal je geen bijzondere openbaring krijgen, maar wel geleid worden door Zijn Voorzienigheid die ook werkt door omstandigheden en personen. Het zal vroeg of laat blijken!

Het volgend gebed raad ik aan iedere dag in september tenminste eenmaal te bidden om je roeping te kennen. Als je dit

hebt gedaan, mag je 's avonds de kolom Puntje van de Schatkist invullen. Doe je best!

Pater C. de Beer

Gebed voor het kiezen van een levensstaat

Mijn God, die de God zijt van wijsheid en van raad, die in mijn hart mijn verlangen leest U alleen te behagen en mij alleen naar U te richten, help mij een levensstaat te kiezen welke geheel overeenstemt met Uw heilig verlangen. Geef mij, door de voorspraak van de allerheiligste Maagd, mijn Moeder, en van mijn beschermheiligen, de genade om in te zien welke staat ik moet kiezen en die te aanvaarden; opdat ik daarin Uw eer moge zoeken en doen toeneemen, mijn heil moge bewerken, en het hemelse loon verdienen dat Gij hebt beloofd aan hen die Uw goddelijke wil volbrengen. Amen.

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

38. De Kananese vrouw. - De doofstomme.

Wees geduldig in het lijden, volhardend in het gebed. Rom. 12, 12

1.

Jezus begaf zich eens naar de streek van Tyrus en Sidon, waar heidense nakomelingen woonden van de Kananeeërs, die vroeger in het beloofde land hadden gewoond. Hier kwam een Kananese vrouw bij Hem en riep: “Heb medelijden met mij, Heer, Zoon van David; mijn dochter wordt vreselijk door de duivel gekweld”. Maar Jezus sloeg er geen acht op. Toen zeiden Zijn leerlingen Hem: “Stuur haar weg, want ze roept ons achterna”. Maar Jezus sprak: “Alleen tot de verloren schapen van het huis van Israël ben ik gezonden”. Maar de vrouw hield aan, knielde voor Jezus neer en smeekte: “Heer, help mij!” Jezus wilde haar geloof nog meer beproeven, en sprak daarom tot haar: “Het is niet goed, het brood van de kinderen te nemen en het voor de hondjes te werpen”. Hierop gaf de vrouw ten antwoord: “Ja wel, Heer;

want ook hondjes eten van de kruimels, die van de tafels van hun meesters vallen”. Toen sprak Jezus: “O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede, zoals u verlangt”. En van dat uur af was haar dochter genezen.

- Jezus vond hij de heidenen van Tyrus en Sidon geloof, zoals eenmaal Jonas bij de heidenen in Ninive bereidwillig gehoor had gevonden.
- Waarom deed Jezus dit wonder? Om de Apostelen te leren, dat Zijn Kerk zou zijn voor Joden en heidenen; de Joden noemden de heidenen dikwijls “honden”; Christus keurt dit af door Zijn gedrag tegenover deze heidense vrouw.

2.

Jezus vertrok weer en ging over Sidon naar het meer van Galilea. Men bracht een doofstomme bij Hem, en vroeg

Hem, de hand op hem te leggen. Jezus nam hem afzonderlijk, legde zijn vingers in de oren van de man, spuwde uit en raakte daarmee zijn tong aan. En opziende naar de hemel, zuchtte Hij en sprak tot de doofstomme: "Effeta, dat is: ga open". En dadelijk werden zijn oren geopend en zijn tong ontbonden, en hij sprak goed. Hij gebod hun, het aan niemand te zeggen. Maar hoezeer

Hij het hun ook verbood, des te meer maakten zij het bekend. En ze stonden ten hoogste verbaasd en zeiden: "Hij heeft alles wèl gedaan: de doven doet Hij horen, en de stommen doet Hij spreken".

Roep mij aan ten dage van de benauwdheid; bevrijden zal Ik u, en gij zult Mij verheerlijken. (Ps, 49, 15)

39. Petrus, het toekomstig Opperhoofd van de H. Kerk.

Men moet ons zonder meer als dienaars van Christus beschouwen en beheerders van Gods geheimenissen. 1 Cor. 4, 1

Jezus keerde naar Galilea terug. Onderweg vroeg Hij Zijn leerlingen: "Wie zeggen de mensen dat de Mensenzoon is?" Zij antwoordden: "Sommigen zeggen: Johannes de Doper; anderen: Elias; weer anderen: Jeremias of een van de profeten". En Jezus vroeg verder: "Maar u, wie zegt u, dat Ik ben?" Hierop antwoordde Simon Petrus: "Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God." Jezus gaf hem ten antwoord: "Zalig bent u, Simon, zoon van Jona; want niet vlees en bloed hebben u dit geopenbaard, maar Mijn Vader, die in de hemel is. En Ik, Ik zeg u: Gij zijt Petrus (d.w.z. steenrots) en op deze steenrots zal Ik Mijn Kerk bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. En u zal Ik de sleutels van het rijk der hemelen geven. En al wat u op aarde zult binden, zal ook in de hemel gebonden zijn; en al wat u op aarde zult ontbinden, zal ook in de hemel ontbonden zijn".

Van toen af begon Jezus Zijn leerlingen er op te wijzen, dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel verduren zou van de ouderlingen, opperpriesters

en schriftgeleerden, en gedood worden; maar de derde dag verrijzen.

Jezus kiest Petrus tot grondsteen; dat is: tot Opperhoofd van de H. Kerk. - De onvergankelijkheid, welke Hij aan Zijn Kerk beloofde, is gedurende 2000 jaren onder alle vervolgingen bevestigd.

Kalender Gerwen

September

di.	1	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Egidius, abt; ged. HH. Twaalf Gebroeders, mart.
wo.	2	7.15	H. Mis	H. Stefanus, koning en bel. (3e kl.)
do.	3	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Pius X, paus (1e kl.); patroon van de Priesterbroederschap St. Pius X
vr.	4	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.)
za.	5	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3e kl.); ged. H. Laurentius Justinianus, biss. en bel.; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	6	10.30	Hoogmis	Plechtige viering van de H. Pius X, paus, patroon van de Priesterbroederschap St. Pius X (2e kl.); ged. van de 15e zondag na Pinksteren (2e kl.); kinderzegen
ma.	7	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.)
di.	8	18.30	H. Mis	Geboorte van de H. Maagd Maria (2e kl.); ged. H. Hadrianus, mart.
wo.	9	7.15	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Gorgonius, mart.
do.	10	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Nicolaas van Tolentino, bel. (3e kl.)
vr.	11	7.15	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. HH. Protus en Hyacinthus, mart.
za.	12	8.30	H. Mis	Feest van de H. Naam van Maria (3e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	13	10.30	Hoogmis	16e zondag na Pinksteren (2e kl.)
ma.	14	18.30	H. Mis	Kruisverheffing (2e kl.)
di.	15	18.30	H. Mis	Feest van O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (2e kl.); ged. H. Nicomedes, mart.
wo.	16	7.15	H. Mis	HH. Cornelius, paus, en Cyprianus, biss., mart. (3e kl.); ged. HH. Euphemia, Lucia en Geminianus, mart.

do.	17	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Lambertus, biss. en mart (3e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. HH. Kruiswonden van de H. Franciscus, bel.
vr.	18	7.15	H. Mis	H. Jozef van Cupertino, bel. (3e kl.)
za.	19	8.30	H. Mis	HH. Januarius, biss., en gez., mart. (3e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	20	10.30	Hoogmis	17e zondag na Pinksteren (2e kl.)
ma.	21	18.30	H. Mis	H. Mattheüs, Apostel en Evangelist (2e kl.)
di.	22	18.30	H. Mis	H. Thomas van Villanova, biss. en bel. (3e kl.); ged. HH. Mauritius en gez., mart.
wo.	23	7.15	H. Mis	Quatertemperdag (2e klas); ged. H. Linus, paus en mart.
do.	24	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. O.-L.-Vrouw-tot-vrijkoping-van-de-slaven
vr.	25	7.15	H. Mis	Quatertemperdag (2e kl.)
za.	26	8.30	H. Mis	Quatertemperdag (2e kl.); ged. HH. Cyprianus en Justina, mart.
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	27	10.30	Hoogmis	18e zondag na Pinksteren (2e kl.)
ma.	28	18.30	H. Mis	H. Wenceslaus, hertog en mart. (3e kl.)
di.	29	18.30	H. Mis	Wijding van de basiliek van de H. Aartsengel Michaël (1e kl.)
wo.	30	7.15	H. Mis	H. Hiëronymus, bel. en kerkl. (3e kl.)

Activiteiten Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 5, 12, 19 en 26 september

- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: Geen bijeenkomst in september

Geloofsverdieping voor volwassenen: Geen bijeenkomst in september

Kalender Leiden

September

vr.	4	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.)
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3e kl.); ged. H. Laurentius Justinianus, biss. en bel.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	6	10.30	Hoogmis	Plechtige viering van de H. Pius X, paus, patroon van de Priesterbroederschap St. Pius X (2e kl.); ged. van de 15e zondag na Pinksteren (2e kl.); kinderzegen
vr.	11	geen	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. HH. Protus en Hyacinthus, mart.
za.	12	geen	H. Mis	Feest van de H. Naam van Maria (3e kl.)
zo.	13	10.30	Hoogmis	16e zondag na Pinksteren (2e kl.)
vr.	18	19.00	H. Mis	H. Jozef van Cupertino, bel. (3e kl.)
za.	19	9.00	H. Mis	HH. Januarius, biss., en gez., mart. (3e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	20	10.30	Hoogmis	17e zondag na Pinksteren (2e kl.)
vr.	25	19.00	H. Mis	Quatertemperdag (2e kl.)
za.	26	11.00	H. Mis	Quatertemperdag (2e kl.); ged. HH. Cyprianus en Justina, mart.
zo.	27	10.30	Hoogmis	18e zondag na Pinksteren (2e kl.)

Activiteiten Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 5 en 19 september

- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: Bijeenkomst op zondag 6 september

Jong Katholiek Initiatief: Bijeenkomst op zondag 13 september

Gezinszondag: Bijeenkomst op 20 september

Derde Orde: Bijeenkomst op zaterdag 26 september

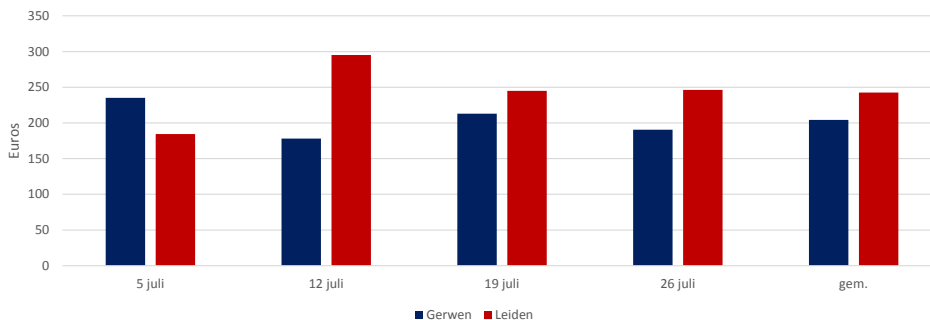
Onze overledenen

Mej. J.H.M.	Alders	Haarlem	01	09	1998
Mevr. M.J.	Palm	Arnhem	10	09	1999
Hr. L.	Weusten	Sittard	14	09	1990
Mevr. A.P.M.	Jansen-Huurdeman	Nuenen	14	09	2004
Hr. J.C.	Poll	Leerdam	14	09	2005
Mevr. W.	Donkers-van Stiphout	Gerwen	19	09	1999
Mevr. A.G.M.	Pelgrom-van Leeuwen	Middenbeemster	20	09	2014
Mevr. F.A.	Sas-Brabander	Den Haag	24	09	2006
Hr. P.B.	Zegers	Purmerend	25	09	2005
Mevr. E.I.L.M.	Gadiot-Regout	Vaesrade	28	09	2009

Jaarprogramma

Wanneer?	Waar?	Wat?
van	t/m	
07-09-15	12-09-15	Antwerpen
19-09-15		Bonheiden (B)
26-09-15		Leiden
03-10-15		België
11-10-15		Leiden
24-10-15		Leiden
14-11-15		Gerwen
22-11-15		Gerwen
22-11-15		Leiden
29-11-15		Gerwen/Leiden
		Mariale Retraite (gemengd)
		Sportdag van de Traditie
		Derde Orde FSSPX
		Bedevaart Banneux
		Parochiefeest
		Aanbiddingsdag
		Derde Orde FSSPX
		Parochiefeest met Sinterklaas
		Koordag i.v.m. H. Cecilia
		Adventsbezinning (Derde Orde)

Collecten in juli

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Oude St. Clemenskerk
Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 34 e.v.

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon +31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 36

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huyssegems@googlemail.com voor Pater K. Huyssegems

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5647 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 543 33 66

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22
Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

- H. Mis
- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
 - ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
 - ma., di., wo, za. 8.15 uur
 - do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

DOSSIER

- 4 Brief aan vrienden en weldoeners van de Priesterbroederschap St. Pius X
- 9 De Zuivere Waarheid (deel 2)
- 18 De Heilige Communie en de eenheid van het Mystieke Lichaam

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 20 Uitleg van de intentie
- 22 Schatkisten
- 23 Het pantoffeltje van Onze Lieve Vrouw
- 30 Puntje
- 32 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

- 34 Kalender Gerwen
- 35 Activiteiten Gerwen
- 36 Kalender Leiden
- 36 Activiteiten Leiden
- 37 Onze overledenen
- 37 Jaarprogramma
- 37 Collecten in juli

- 38 Onze adressen in Nederland
- 39 District Benelux
- 39 Colofon